

ΛΟΓΟΣ ΤΩ ΣΤΑΥΡΑΝΑΣΤΑΣΙΜΩ ΘΡΟΝΩ
ΟΙ ΑΛΑΛΗΤΟΙ ΣΤΕΝΑΓΜΟΙ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΝΤΩΝ ΤΑΣ
ΘΕΡΜΟΠΥΛΑΣ ΤΟΥ ΑΕΙΖΩΟΥ ΦΑΝΑΡΙΟΥ

Αλάλητοι οι στεναγμοί, ω πόσο και πόσοι αλάλητοι και ανείπωτοι, είναι οι ενδόμυχοι και σπαραξικάρδιοι στεναγμοί εκείνων τους οποίους έταξε η Θεία Πρόνοια να κρατούν τις Θερμοπύλες του πολυμαρτυρικός καθηγιασμένου και αειζώου, ουδέποτε μάλιστα καταβαλλομένου, Φαναρίου, προκειμένου να δίδεται αδιαλείπτως η ζώσα μαρτυρία της εις Χριστόν πίστεως και η αρχοντιά του ευσεβεστάτου Ρωμαίικου Γένους σε αλωμένους τόπους και σε χρόνους δίσεκτους και δυσχείμερους ένεκα του αλλοθρήσκου Καίσαρος, του πάντοτε και πανταχόθεν εκτοξευομένου τα πυρφόρα βέλη του κακού κατά του παντίμου και αμωμήτου σώματος της Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας. Αλάλητοι οι στεναγμοί καίτοι ουχί άλαλοι οι κρατούντες τις Θερμοπύλες του Φαναρίου, αλλά άλαλα τα χείλη αυτών ένεκα συνέσεως και σοφίας για να σωθεί ο τιμαλφέστατος της ιεράς Παρακαταθήκης μαργαρίτης, το πολυτιμώτερον παντός ετέρου αγαθού επί της γης, για να κρατηθούν απόρθητες και ακατάλυτες οι Θερμοπύλες, ως αεί ζώσα σταυραναστάσιμη μαρτυρία εν Χριστώ, και αυτή η μαρτυρία πληρώνεται ακριβά, με πολύ κόστος, με λύτρα άλλοτε αίματος και άλλοτε μαρτυρίου συνειδήσεως, διότι, όπως με γραφή θεόπνευστη γράφει ο πολύς και μέγας αοίδιμος Μητροπολίτης Γέρων Χαλκηδόνας Μελίτων: *«Και αι μαρτυρίαί αυταί πληρώνονται ακριβά.... Έτσι είναι πάντοτε εις τα στενά των συνόρων μεταξύ ανθρώπων και ιδεών, ανθρώπων και Θεού, όπου φυλάσσουν φύλακες και διάκονοι και μάρτυρες. Αι Θερμοπύλαι, άπασαι αι Θερμοπύλαι, ούτε δίδονται ούτε χάνονται. Μόνον φυλάσσονται. Αν υπάρχει κάτι να χαθή μεταξύ Θερμοπυλών και φυλάκων, αυτό είναι οι φύλακες. Τότε αι Θερμοπύλαι σώζονται και επιζούν εις το διηνεκές».*

Εκατομμύρια επί εκατομμυρίων ανθρώπων πλείστες όσες φορές κατά την επίγεια ζωή τους έχουν καρφώσει το βλέμμα τους στο πρόσωπο και κυρίως στα μάτια πολλών μελανοφόρων ρασοφόρων παντός βαθμού για να ερμηνεύσουν το έσω της ψυχής τους ταμείον και ίσως σε ορισμένες περιπτώσεις να αντιλαμβάνονται με την διαίσθησή τους την ποιότητα μιάς προσωπικότητας της Εκκλησίας, ενός Αγίου προσώπου, αλλά εκεί που άπαντες απλώς παραμένουν εκστατικοί και εκθαμβωμένοι είναι όταν αντικρίζουν τον εκάστοτε ιστάμενο και χοροστατούντα Οικουμενικό Πατριάρχη επί του Πατριαρχικού Θρόνου του πανσέπτου και παλαιφάτου Πατριαρχικού Ναού του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου του Τροπαιοφόρου και Θαυματουργού στο Φανάριον, οπότε ευρίσκονται ενώπιον μιάς παραδοξότητας, διότι καίτοι το ύπατο και ύψιστο της Οικουμενικής Ορθοδοξίας αξίωμα προκαλεί δέος και εξάρσεως ανάταση για τους ίδιους, πλην όμως στο βλέμμα, ένα βλέμμα όντως χαρμολύπης και αλαλήτων στεναγμών, του εκάστοτε Κωνσταντινουπόλεως, ούτε η αλαζονική έπαρση και ματαιοδοξία ή κενοδοξία υπάρχουν ως απότοκα κοσμικής δόξας, πλούτου ή κυριαρχίας, αφού τα πάντα είναι κεκρυμμένος και Σταυροφόρος Γολγοθάς και μαρτύριο και μαρτυρία Χριστού Εσταυρωμένου και Αναστάντα για να καταγγέλλεται και διακηρύσσεται τοις πάσι, *«τοις εγγύς και τοις μακράν»* ότι όντως *«ηγέρθη Χριστός ο Κύριος».*

Σε αυτήν την πολεμούμενη και αεί ισταμένη και ανθισταμένη μετά πολλών αλαλήτων και ανειπώτων στεναγμών, την όντως αεί Εσταυρωμένη και την του Χριστού Ανάσταση κηρύττουσα αδιαλείπτως φιλόστοργη Μητέρα Αγία Μεγάλη του Χριστού Εκκλησία, προσβλέπει κάθε σύγχρονος άνθρωπος αναζητώντας παρά τους αλαλήτους και ανειπώτους της ψυχής και της καρδιάς στεναγμούς αυτού την αλήθεια και την ζωή στο πρόσωπο του Σωτήρος Χριστού, διότι είναι καιρός να αντιληφθούν άπαντες οι προσδέσαντες πάλοι τε και νυν δυστυχώς την Ορθόδοξη Εκκλησία στο κοσμικό εξουσιαστικό και οικονομικό άρμα του εκάστοτε Καίσαρος των πολλών ρουβλίων, ότι αυτός ο σύγχρονος άνθρωπος, όπως ευστόχως γράφει ο μακάριος Μητροπολίτης Χαλκηδόνος Μελίτων *«...ζητεί σήμεραν μίαν Εκκλησίαν άσχετον προς πάσαν πολιτικήν, προς πάσαν κατά κόσμον εξουσίαν, ανεξαρτήτον πάσης πολιτειακής προνομιακής μεταχειρίσεως, εσωτερικώς ελευθέραν, έστω και εξωτερικώς υπό το της δουλείας πρόσχημα, έστω και τον διωγμόν και την κατακόμβην υπομιμνήσκουσαν».*

Καίτοι ποικιλόμορφα και πολυειδή τα έξωθεν και έσωθεν κινούμενα δηλητηριώδη βέλη κατά του μαρτυρικού και παντίμου σώματος του Οικουμενικού Πατριαρχείου, άλλοτε μεν έξωθεν από τους δεδηλωμένους και τεταγμένους εχθρούς και πολεμίους αυτού, άλλοτε δε έσωθεν από τους ψευδαδέλφους με το υποκριτικό προσωπείο, εντούτοις εκείνο ως πέτρα αρραγής της πίστεως και του Γένους ίσταται και ανθίσταται. Από τους έξωθεν όμως του *«σταυρικού μυστηρίου»* της Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου εν Ορθοδόξοις Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας ουδείς ακούει και αντιλαμβάνεται τους προερχομένους αλαλήτους και ανειπώτους στεναγμούς εκ του Υπερώου αυτής και του Προκαθημένου και Καθηγουμένου αυτής Πατριάρχου του Γένους των Ορθοδόξων, ενώ την ίδια στιγμή οι άνθρωποι αντικρίζουν την λάμψη και την αίγλη του Πατριαρχικού αξιώματος, το οποίο όμως δεν είναι ουδέν άλλο παρά ο κεκρυμμένος Γολγοθάς του μαρτυρίου και της μαρτυρίας του Οικουμενικού Θρόνου ως του Πρώτου Θρόνου της Μητρός Εκκλησίας, διότι, όπως εμφατικώς υπογραμμίζει ο αοίδιμος Χαλκηδόνος Μελίτων: *«...Ο κρανίου τόπος, είναι τόπος μας. Ο Γολγοθάς οικείος μας.... Γνώριμοι είναι εις αυτήν την εσταυρωμένην Εκκλησίαν οι εμπυσμοί, οι κολαφισμοί, αι μάστιγες, τα ραπίσματα και ο ακάνθινος στέφανος και η χολή μετά όξους και η λόγχη, τα οποθενδήποτε. Γνώριμός της και η πολυτέλεια του οίκτου. Είναι οικείαι της αι φωναί «σταύρωσον», «ουκ έχομεν βασιλέα ει μη Καίσαρα», «κατάβηθι». Και εις ωρισμένας στιγμάς η φωνή του Κυρίου της, «ίνα τί με εγκατέλιπες;». Μη σας εξαπατά η λάμπουσα δεσποτική μίτρα, η εντεύθεν προελθούσα και πολλαπλασιασθείσα. Είναι περικάλυμμα διά να αποκρύψη από την κοινήν θέαν με την λαμπρότητα των ψευδοπολυτίμων λίθων την αλήθειαν των ακανθών, τον όντως θησαυρόν της. Και είναι ακόμη αυτή ένας κλήρος. Κλήρος δυσβάστακτος και πολυδάπανος μιάς παρακαταθήκης αδαπανήτου. Και ο Σταυρός; Ο Σταυρός είναι δικός της. Της Μεγάλης Εκκλησίας. Το πρώτον και το ύστατον, το μέγιστον προνόμιόν της. Θεού δύναμις και Θεού σοφία».*

Όσοι μωροφιλοδοξούντες επιποθούν την ούτως ή άλλως ανύπαρκτη και ως κακόγουστη καρικατούρα προβαλλομένη *«Τρίτη Ρώμη»*, φαντασμένοι και φαντασιόπληκτοι νοσηρώς πρωτεία και πρωτοκαθεδρίες, ουδέ κατ' ελάχιστον πείραν έχουν ή έστω πρόγευση τινά για το *«Σταυρικό και εν ταυτώ Αναστάσιμο Μυστήριο»* της Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας, η οποία μήτε στην κοσμική εξουσία του Καίσαρος και στα επαίσχυντα ρούβλια της ανελευθερίας και υποταγής εδράζεται μήτε στην αριθμολαγνεία με κριτήριο την ανούσια και ανόητη υπολογιστική

αριθμητική των πληθυσμιακών δεδομένων του ποιμνίου αυτής, αφού, ούτως ή άλλως, πάσα γη της **Διασποράς** ανά την οικουμένη αποτελεί, είναι και παραμένει από αιώνων και έως συντελείας των αιώνων αποκλειστικό και απολύτως κανονικό έδαφος της εκκλησιαστικής δικαιοδοσίας αυτής, αλλά τουναντίον ως η **«Εκκλησία των του Χριστού πενήτων»** ζει και αυτοθυσιαστικά αυτοκενούνται και συσταυρούται και συνανίσταται ες αεί υπάρχουσα σεσωσμένη εντός του όντως σωστικού μυστηρίου του Σταυρού και της Αναστάσεως, εν αλαλήτοις και ανειπώτοις στεναγμοίς χάριν του μυστηρίου, **«απογυμνωμένη πλέον πάσης έξωθεν προνομίας και κοσμικής εξουσίας, επαναανακαλύπτει δι' εαυτήν και αποκαλύπτει εις άλλους την μόνην όντως ασφάλειαν και προνομίαν και εξουσίαν και αίγλην, ήτοι την εν αυτή ζωήν του Χριστού.... Περί το θυσιαστήριον τούτο, το οποίον Ανδρέας ο Πρωτόκλητος έπηξε, συνηγμένοι εν ευχαριστιακή συνάξει, ιερουργούμεν το μυστήριον της Σταυρώσεως και της Αναστάσεως και της εν αυτή επιβιώσεως του Χριστού και της Εκκλησίας Αυτού».**

Ίσταται ο εκάστοτε Κωνσταντινουπόλεως ως ακοίμητος νυχθημερόν μελανοφόρος αμύντορας επί του πανσέπτου Πατριαρχικού Οικουμενικού Θρόνου, πλαισιωμένος από τους μελανοφόρους φύλακες των Θερμοπυλών του Φαναρίου μη έχοντας κοσμική εξουσία και ρούβλια, ψευδοδιπλωματία και υποκριτικά μειδιάματα και προσωπεία δήθεν ψευδαδέλφου αγάπης, αλλά το μόνο προνόμιο αυτού είναι **«ες αεί»** να λιτανεύει επί των ώμων του τον Σταυρό και την Ανάσταση του Χριστού, **«εν αλαλήτοις και ανειπώτοις στεναγμοίς»** καρδιάς, **«εν αληθεία και αγάπη»**, ουδέποτε καμπτόμενος ή απελπιζόμενος, απιστών ή δυσπιστών, ένεκα των πειρασμικών λογισμών από τις ιστορικές περιστροφές της ζωής, αλλά ανθιστάμενος πάντοτε επ' ελπίδι αιωνίου ζωής και ανεσπέρου φωτός Αναστάντος Χριστού. Τούτο το ακαταλύτως και αμεταθέτως οντολογικό ιδίωμα του **«Πρώτου»** των Πανορθοδόξων βιούται από κοινού εν αποστολική διαδοχή υπό πάντων των συμυσταγωγών αυτού Επισκόπων της Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας μέχρις αίματος και θανάτου, θανάτου δε Σταυρού, εν συσταυρώσει Χριστώ τω Κυρίω, διότι όπισθεν του Γολγοθά του Οικουμενικού Θρόνου αεί υπάρχουσα μυσταγωγείται η εν Εκκλησία Ανάσταση του Σωτήρος Ιησού Χριστού, ο οποίος πηδαλιουχεί και οιακοστροφεί την νοητή νήα αυτού στα έσχατα ένθα η άκτιστη και άληκτη Βασιλεία αυτού.

Τα πάντα εν Φαναρίω βιούνται **«εν σιγή»**, διότι το μυστήριο της Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας είναι το Μυστήριο της σιγής, της **«σιγής των δεομένων»**, εν αλαλήτοις και ανειπώτοις στεναγμοίς, άνευ κραυγών και διατυπανισμών ή προβολής και αυτοπροβολής, προκειμένου να περισώζεται αλώβητο το μυστήριο από τον εκάστοτε Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τον τελευταίο Επίσκοπο και Διάκονο, διότι άπαντα αξιολογούνται ουχί με κενούς περιεχομένου φευγαλέους λόγους και ανούσια φθηνές και δη αγοραίες εκφράσεις, οι οποίες δυστυχώς προέρχονται υπό τινων ένεκα των επαίσχυντων ρουβλίων και του καρκινωματικού εκκοσμικευμένου φρονήματος λόγω της εμπλοκής της πολιτικής εις τα της Εκκλησίας ιερώτατα θέσμια, αλλά τουναντίον με την αξία του μυστηρίου της σιγής κατά το οποίο παύουν οι λόγοι των ανθρώπων και τότε ομιλεί και λαλεί ο Θεός αοράτως και μυστικώς με την Θεία Πρόνοιά Του φράσσοντας απύλωτα και δυσεβέστατα στόματα. Η εν Φαναρίω σιγή είναι η εν σιγή δέηση, η οποία αποκαλύπτει με τον πλέον εκκωφαντικό τρόπο, κατά τον αοίδιμο Μητροπολίτη Χαλκηδόνο Μελίτωνά ότι: **«...η σιωπή είναι συμπάρεδρος κάθε μεγάλης αξίας της ζωής. Η σιωπή της αγιότητας, η σιωπή της σοφίας, η σιωπή της γενναιότητας, η σιωπή της καρτερίας, η σιωπή της αγάπης και η σιωπή της θυσίας. Ζώμεν την κατ' εξοχήν ώραν των λόγων. Των**

πολλών λόγων. Των ποικίλων λόγων. Των προχείρων λόγων. Των ευθυνών λόγων. Των εξάλλων λόγων. Των λόγων των αγοραίων. Και γνωρίζετε, ότι το αντίτιμον αυτών των ευθυνών και εξάλλων λόγων είναι βαρύ και ακριβό. Πληρώνεται με το χρυσούν νόμισμα της σιωπής άλλων. Εξαγοράζεται με την εκποίηση και την απώλειαν των πολυτίμων μας. Πέριξ μας ρίπτονται και κυκλοφορούν συνθήματα πρόχειρα, παγίδες λέξεων, αι οποίαι φθείρουν κάθε υψηλήν έννοιαν και φθηναίνουν ιερώτατα ιδεώδη....Δεν έλειψε ποτέ από την γην η Εκκλησία της κατακόμβης, η Εκκλησία της σιγής....».

Ο του Φαναρίου Επίσκοπος, κάθε Επίσκοπος, από του Οικουμενικού Πατριάρχου μέχρι και του τελευταίου Διακόνου της Σειράς, δεν είναι απλώς φορέας μιάς μακραιώνου Παραδόσεως, αλλά στην αδιάκοπη Αποστολική Διαδοχή ενσαρκώνει πρωτίστως και εκφράζει δεόντως το μυστήριο της Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας, εν άλλαις λέξεσι λιτανεύει ανά τους αιώνες το μυστήριο της Θείας Ενσαρκώσεως εν χρόνω και εν τόπω, μετά ταπεινώσεως και συντριβής, άνευ εξωτερικής κοσμικής εξουσίας, κενოდόξου και ματαιοδόξου επισκοπικής λαμπρότητος και ρουβλίων, εν αλαλήτοις στεναγμοίς και ανειπώτοις δοκιμασίαις, ήτοι την ίδια την εσχατολογική διάσταση του μυστηρίου της Μητρός Εκκλησίας, που δεν είναι άλλο παρά **Σταυρός και Ανάσταση**, διότι, κατά τα θεοπνεύστως διατυπωθέντα υπό του αιιδίμου Χαλκηδόνος Μελίτωνος, «είναι όντως προνόμιον, να μη έχη προνομίας ο Επίσκοπος, έξωθεν ισχύν και εξουσίαν και αυθεντίαν από απλής θέσεως. Όπως είναι προνόμιον και φιλοφρόνησις του Θεού προς την Εκκλησίαν εκείνην, η οποία δεν λαμβάνει την ισχύν αυτής εκ του κόσμου, αλλ' εν τη ασθενεία της τελειοί την δύναμιν του Χριστού εν τω κόσμω.

Ναι! Εδώ, η κατεύθυνσις της πορείας της Εκκλησίας, διά μέσου του δράματος της ιστορίας, και στόχος, είναι η Ανάστασις. Αύτη είναι η λειτουργία ημών, αυτό είναι το κήρυγμα ημών, αλλά γνωρίζομεν ότι δεν υπάρχουν λαμπηδών και αγαλλίασις Αναστάσεως χωρίς Θαβώρ και χωρίς Γολγοθάν. Από της Μεταμορφώσεως διά της Σταυρώσεως έχομεν την Ανάστασιν. Διά τούτο, ναι μεν, κατά την μεγάλην λειτουργικήν παράδοσιν της Πόλεως ταύτης, επιμελούμεθα εδώ της λαμπρότητος της λειτουργικής αρχιερατικής αμφιέσεως, αλλ' όμως δεν προσηλούμεθα εις την λάμπην της, διότι, εν συνεπεία πνευματικής και ιστορικής εμπειρίας, γνωρίζομεν, ότι η όντως αλήθεια και το όντως κτήμα του Επισκόπου είναι το κατασάρκιον μέλαν τριβώνιον, όλα δε τα άλλα λάμποντα αρχιερατικά άμφια είναι απλώς και μόνον τα ιερά σύμβολα της δόξης του Αναστάντος Βασιλέως Χριστού, η προαγγελία των εσχάτων, της Δευτέρας και ενδόξου Παρουσίας Του, ημείς δε φορείς και κήρυκες των συμβόλων και των αληθειών των».

Αυτό το ιδιάζον, το οντολογικών και υπαρξιακών διαστάσεων, ιδίωμα και μυστήριο της πολυμαρτυρικής καθηγιασμένης Μητρός Αγίας μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας ως απολύτως και αποκλειστικώς «**Σταυρικής και Αναστασίμου Πρωτοθρόνου Μητρός Εκκλησίας**» διαπερνά στο διάβα των αιώνων αυτήν ταύτην την ίδια την υπόσταση και οντολογία της, από της ιδρύσεως αυτής έως και της συγχρόνου πρωτευθύνου αποστολικής διακονίας αυτής στον κόσμο, σε όλη την ανθρωπότητα, διότι δεν νοείται και ούτε δύναται να υπάρξει η Μεγάλη Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως άνευ του εαυτής μυστηρίου του Σταυρού και της Αναστάσεως, που ούτως ή άλλως αποτελεί όντως δύναμη, δόξα και εγκαύχηση αυτής, επαναπαυομένη στις ιστορικές δάφνες του ενδόξου και μόνο παρελθόντος αυτής ωσάν να είναι ένα **μουσειακού είδος** που εκτίθεται ως **ιστορικό απολίθωμα**, παρά βέβαια τις ενδόμυχες και ανομολόγητες

επί τούτου δόλιες στοχεύσεις ενίων κατεχόντων τα επαίσχυντα ρούβλια και την εξωτερική κοσμική εξουσία. Η αλήθεια αυτή υπομνηματίζεται με εξαίσιο και θεσπέσιο τρόπο στο παρακάτω απόσπασμα σχετικού τινός Λόγου του έως μυελού των οστέων αυτού Φαναριώτου Ιεράρχου, μακαριστού Γέροντος Χαλκηδόνας Μελίτωνος, ο οποίος γράφει: *«Και όντως. Εσταυρωμένος ο αρχηγός της πίστεως και κεφαλή της Εκκλησίας, εσταυρωμένος Ανδρέας ο Πρωτόκλητος, ο ευαγγελιστής και ιδρυτής της Μεγάλης Εκκλησίας, τω Χριστώ συσταυρωθείς. Εσταυρωμένη η Μεγάλη Εκκλησία, συσταυρωθείσα τω Κυρίω της και τω Αποστόλω ιδρυτή της. Και τούτο, ουχί απλώς και μόνον από γενέσεως και καταγωγής, αλλ' υπαρξιακώς και βιωματικώς συνεσταυρωμένη τω Χριστώ και τω Αποστόλω, μάλιστα δε ουχί εν μιά και μόνη περιστάσει και καταστάσει, αλλ' εν ποικίλαις, και δη εν αυτώ τω αντιθετικώ χριστιανικώ παραδόξω, «διά δυσφημίας και ευφημίας», «διά δόξης και ατιμίας», εις ένδειξιν του εαυτής χριστογεννήτου, της εαυτής γνησίας αποστολικότητας...»*

Εντεύθεν η Μεγάλη αύτη Εκκλησία... εν προφητική, ως πάντοτε διαθέσει, επί μάλλον και μάλλον αναγνωρίζει και συνειδητοποιεί ότι υπέρ παν άλλο, υπέρ πάσαν αξίαν, είναι, ως Εκκλησία, μυστήριον Θεού, ότι ο Οικουμενικός ούτος θρόνος, εν τη εσχάτη αναλύσει αυτού, είναι Σταυρός, είναι ευθύνη και χρέος, είναι συγκατάβασις και ενανθρώπησις, είναι καταλλαγή και αγάπη και ειρήνη-είναι τόπος θεώσεως. Είναι σταυρός, ουχί όμως αυτοσκοπός, αλλ' έξοδος εις Ανάστασιν. Ο σταυρός εφ' ου ο εσταυρωμένος θρόνος, είναι σταυρός αναστάσεως. Και πλέον τούτου. Είναι σταυρός προσδοκών την τελείαν δικαίωσιν εν τοις εσχάτοις, εν τη όλη αποκαλύψει της Αποκαλύψεως Θεού... Και εν τούτω έγκείται το μυστικόν της δυνάμεως της συσταυρώσεως της Μεγάλης Εκκλησίας τω Χριστώ και τω Αποστόλω, ότι ζη ουκέτι αύτη, ζη δε εν αυτή Χριστός».

Πολλάκις και πλειστάκις διερωτήθημεν καθ' υπόθεσιν, εάν σήμερα, τώρα, ο Μόσχας ελάμβανε εξαίφνης την θέση του «**Πρώτου**» της Ορθοδοξίας Επισκόπου ως άλλος Κωνσταντινουπόλεως, άραγε τί θα έπραττε; Το ερώτημα βεβαίως είναι άκρως υποθετικό και ρητορικό καθώς επίσης και η απάντηση ταχίστη και εύκολο να δοθεί: Θα εξευτέλιζε παντελώς, ένεκα ακραίας αλαζονείας, νοσηράς επάρσεως, εωσφορικού εγωισμού, εκκοσμικευμένου αλλοτριωτικού φρονήματος και φυσικά ακορέστου εθνοφυλετισμού, το τιμιώτατο και πολυμαρτυρικό αυτό αξίωμα και θα διέλυε την Ορθοδοξία εκκλησιολογικώς, ιεροκανονικώς και διοικητικώς σε επίπεδο κατά τόπους Ορθοδόξων Αυτοκεφάλων Εκκλησιών, διότι και πάλι δεν θα του ήταν αρκετός ο τίτλος του «**Οικουμενικού Πατριάρχου**», επειδή με τα υπάρχοντα συμπλέγματα της δήθεν μοσχοβίτικης ανωτερότητός του, θα αισθανόταν άσχημα και στενάχωρα μέσα στο ταπεινό ράσο του «**Πρώτου**» των Ορθοδόξων, του «**Πρώτου**» σε διακονία και όχι σε κοσμική εξουσία, που είναι ποτισμένο με αίμα και δάκρυα, προσευχή και σιωπή, αυτοταπείνωση και αλαλήτους στεναγμούς, χωρίς εξωτερική κοσμική εξουσία και ρούβλια, εν άλλαις λέξεσι, δεν θα τον χωρούσε το ράσο του Προκαθημένου των Ορθοδόξων επειδή θα ήθελε αδηφάγως και με όχημα τον τίτλο αυτό να γίνει ο απόλυτος Πάπας και τύραννος της Ανατολής και υπεράνω μάλιστα του Πάπα της Δύσεως ως παγκόσμιος εκκλησιαστικός δικτάτορας για να ικανοποιείται και να αυτοεπιβεβαιώνεται η ματαιοδοξία και κενοδοξία του με την κοσμική δόξα και τα ρούβλια του, που χωρίς αυτά δεν μπορεί να διανοηθεί ότι μπορεί να υπάρξει, καίτοι αυτά καμία απολύτως αξία δεν έχουν στην αυτοθυσιαστική διακονία, την όντως Σταυρική και πολυμαρτυρική, όταν κάποιος διακονεί εν σιγή δεήσεως και εν αλαλήτοις στεναγμοίς την

καθόλου Ορθοδοξία, όπως ανά τους αιώνες διακονεί το μυστήριο της Ορθοδόξου Εκκλησίας ο εκάστοτε Κωνσταντινουπόλεως.

Πώς εξάλλου θα μπορούσε να ανεχθεί και να καταδεχθεί ποτέ να ταπεινώνεται νυχθημερόν ως ο Πρώτος στην διακονία και όχι στην εξουσία, αφού ούτως ή άλλως διαθέτει ποταμούς ανόμων ρουβλίων και μία χρυσή πατερίτσα από τα χέρια της μοσχοβίτικης κοσμικής πολιτικής εξουσίας, άλλοτε για να εξαγοράζει συνειδήσεις αφελών και προσκυνημένων και άλλοτε να εκβιάζει, να απειλεί και να ραβδίζει τους έχοντες ελεύθερο φρόνημα και επομένως ανυπότακτους; Θα ήταν αδιανόητο, σχεδόν παρανοϊκό για τον ίδιο, να αποδεχθεί τον τίτλο αυτό με το αντίστοιχο πολυμαρτυρικό βίωμα που τον συνοδεύει, τον υποστασιοποιεί και τον καταξιώνει ανά τους αιώνες. Θέλει παρανοϊκά και ποθεί νυχθημερόν και παθιασμένα, σχεδόν στανικώς, τον τίτλο του «**Πρώτου**» των Ορθοδόξων ως αθεράπευτα και πολυμεταστατικά άρρωστος, αλλά φυσικά μόνον τον τίτλο, χωρίς βεβαίως ταπεινώσεις, διώξεις, απειλές, κινδύνους και δοκιμασίες, άνευ Σταυρού και θανάτου και τάφου, ήτοι επιποθεί μανιωδώς και παραφρόνως έναν τίτλο και ζει σχιζοφρενικώς και εμμονικώς για έναν τίτλο κούφιο και κενό, ανώδυνο και βολικό, στον οποίο θα προσδώσει και φαντασιακά -νοσηρά φαντασιόπληκτα- έχει ήδη προσδώσει περιεχόμενο παντελώς ξένο προς την ουσία και την αξία του, διότι ουδέποτε ανά τους αιώνες ο εκάστοτε Μόσχας δεν βίωσε, ουδέ κατ' ελάχιστον, στο είναι της υπάρξεώς του ότι ο τίτλος του Οικουμενικού Πατριάρχου είναι καθημερινός και αδιάλειπτος, εν αλαλήτοις στεναγμοίς, Σταυρικός θάνατος και όχι αίγλη και χλιδή, κοσμική δόξα και οικονομικές ανέσεις με πακτωλούς ρουβλίων, ματαιοδοξία και κενοδοξία, αθυρόστομα και πληθωρικά λεξίδια, ανούσια, άχρηστα και ευτελή λογύδρια εκ του ασφαλούς, όπως το να είσαι Μόσχας και ο έχων νουν νοείν, νοείτω.

Στις όντως πτωτικές, παρανοϊκές και σχιζοφρενικές εμμονές, επιθυμίες και επιδιώξεις του εκάστοτε Μόσχας, οι οποίες είναι ενδόμυχες και ανομολόγητες, πλην όμως ουδόλως κεκρυμμένες από τους γνώστες της ιστορίας και της άκρως νοσηράς μοσχοβίτικης ψυχοπαθολογίας, έρχεται η θεόπνευστη γραφή του Αποστόλου των Εθνών Παύλου, να απαντήσει αποστομωτικά ωσάν να λαλεί το στόμα της πολυμαρτυρικώς καθηγιασμένης Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας, αλλά και με ηχηρό ράπισμα να επιπλήξει πανταχόθεν τον Μόσχας και τους συν αυτό άβουλους, μοιραίους και αργυρωνήτους παρατρεχαμένους αυτού όπου γης, λέγων λόγον πλήρους αληθείας, ο οποίος εκφράζει το όντως μαρτυρικό εκκλησιαστικό φρόνημα και ήθος του πανσέπτου και διά των αιμάτων του μαρτυρίου καθηγιασμένου Οικουμενικού Θρόνου και των υπέρ αυτού ισταμένων ιερωτάτων και αμετακινήτων φυλάκων αυτού: «...**ημείς μοροί διά Χριστόν... ημείς ασθενείς, υμείς δε ισχυροί. Υμείς ένδοξοι, ημείς δε άτιμοι. Άχρι της άρτι ώρας και πεινώμεν και διψώμεν και γυμνητεύομεν και κολαφιζόμεθα και αστατούμεν και κοπιώμεν εργαζόμενοι ταις ιδίαις χερσί. Λοιδορούμενοι ευλογούμεν, διωκόμενοι ανεχόμεθα, βλασφημούμενοι παρακαλούμεν, ως περικαθάρματα του κόσμου εγενήθημεν, πάντων περίψημα έως άρτι**» (Α Κορ.δ',10-13). Αλλαχού δε επιπροσθέτως γράφει: «**διά δόξης και ατιμίας, διά δυσφημίας και ευφημίας, ως πλάνοι και αληθείς, ως αγνοούμενοι και επιγινωσκόμενοι, ως αποθνήσκοντες και ιδού ζώμεν, ως παιδευόμενοι και μη θανατούμενοι, ως λυπούμενοι αεί δε χαίροντες, ως πτωχοί πολλούς πλουτίζοντες, ως μηδέν έχοντες και πάντα κατέχοντες**» (Β Κορ.στ', 8-10).

Έναντι δε της νοσηράς αλαζονείας και του εωσφορικού ρωσομοσχοβίτικου εκκλησιαστικού εγωϊσμού ένεκα των επαίσχυντων ρουβλίων, της κοσμικής ισχύος του Καίσαρος και της αυτοπαγιδεύσεώς τους στην απατηλή και ματαία αριθμολαγνεία και

αριθμοπληξία περί της δήθεν πληθυσμιακής ισχύος του ποιμνίου αυτών, έρχεται αποστομωτικός ωσάν ράβδισμα παιδεύσεως ο μυσταγωγικός και αποκαλυπτικά προφητικός και διαχρονικώς επίκαιρος λόγος του αοιδίμου Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνος Μελίτωνος, ο οποίος διακηρύσσει τοις πάσι, *«τοις εγγύς και τοις μακράν»*, τα κάτωθι θεσπέσια: *«Επιζώμεν και συνεχίζωμεν. Ατάραχοι πορευόμενοι την οδόν του Κυρίου, εν πίστει αντιτάσσοντες εις την σοφίαν και τους σχεδιασμούς των σοφών και των πονηρών την μωρίαν του Σταυρού, και, εις τους επικηδείους ψάλλοντες αντίφωνα επιθαλάμια, υπερβαίνομεν ημείς εδώ εις την Μεγάλην ταύτην Εκκλησίαν, τους χαλασμούς των καιρών και επιμένομεν ιερουργούντες την Ανάστασιν...»*, ενώ σε άλλη γραπτή παρακαταθήκη του, υπογραμμίζει emphaticώς ότι: *«Συγχρόνως συναπτόμεθα προς και συνεχίζομεν την ιεράν και μακραίωνα λιτανείαν Πατριαρχών και Ιεραρχών, από συνοικίας εις συνοικίαν, όμως πάντοτε αμετακινήτως, εν τη Πόλει ταύτη, τη έδρα των Οικουμενικών Πατριαρχών, την λιτανείαν από χρόνου εις χρόνον εν τη μετουσιώσει αυτού εις αιωνιότητα. Και, συνεχίζομεν να διδασκόμεθα πώς να διακρίνωμεν τα σημεία των καιρών χωρίς να προσηλώμεθα εις αυτά ταύτα, πώς να εξαγοραζώμεθα τον καιρόν, όταν αι ημέραι είναι πονηραί, και πώς να εξισορροπώμεν την διακονίαν μας μεταξύ προσγειώσεως και απογειώσεως. Από της θέσεως ταύτης της ισορροπίας και από τοιαύτης οπτικής γωνίας θεώμεθα, αξιολογούμεν και αναλόγως ενεργούμεν και βιούμεν τα περί ημάς και τα ανά τον κόσμον. Και, καθ' ην στιγμήν από του ενός μεταβαίνομεν εις το άλλο, αποτιμώμεν την κληρονομίαν του προηγουμένου προς το αρχόμενον και αναγνωρίζομεν ότι είναι κληρονομία βαρυτάτη διά την ανθρωπότητα...»*.

Ο αοίδιμος Χαλκηδόνος Μελίτων πολλάκις έγγραφε και διεκήρυττε ότι το Φανάριον *«Είναι υπομονή. Είναι σιωπή»*, έχοντας ιδίαν πείραν και γνωρίζοντας ότι το μυστήριο της υπομονής και της σιωπής είναι η ίδια η οντολογία του Φαναρίου και των εν αυτό ανά τους αιώνες, οπότε πάσα επενέργεια και δύναμη έξωθεν του μυστηρίου του Φαναρίου, ήτοι της Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας, είναι ισχνός αέρας ο οποίος αδυνατεί, έστω και κατ' ελάχιστον, να διασαλεύσει τον θεμέλιο λίθο αυτής που είναι ο Εσταυρωμένος και Αναστάς Κύριος, αφού Σταυρός και Ανάσταση είναι εν άλλαις λέξεσι η οντολογική ταυτότητα του Οικουμενικού Θρόνου όπου ο εκάστοτε Κωνσταντινουπόλεως, εν αλαλήτοις και ανειπώτοις στεναγμοίς, βιώνει το Σταυραναστάσιμο μυστήριο της Μεγάλης Εκκλησίας. Περί του μυστηρίου τούτου του Θρόνου ο μακαριστός Ιεράρχης γράφει θεία εμπνεύσει τα εξής: *«Από του παλαιού των ημερών και αιεζώου τούτου θυσιαστηρίου, ανακαινίζοντες ως αετού την νεότητα ημών, εις ουδέν λογιζόμενοι τα παθήματα του νυν καιρού εκ των ερήμην ημών υπολογισμών και επιπολαιότητων και εξάψεων, και εν τη επί μάλλον και μάλλον αυξανόμενη συνειδήσει των φορέων αγιωτάτης πίστεως, ατιμήτου πατρώας κληρονομίας, μοναδικής παραδόσεως και αξιών αναντικαταστάτων, αντιπαρερχόμενοι δε την ευτέλειαν των λογισμών και των υπολογισμών των άλλων εις την εκτίμησιν των αξιών τούτων, και τέλος υπερβαίνοντες την «σοφίαν» των σοφών και των ισχυρών και την χθαμαλότητα των επιβούλων, και αντιδωρούμενοι τοις πάσιν αγάπην και ειρήνην, σταθερώ τω φρονήματι και τω όμματι ατενίζομεν προς την αύριον του Θεού. Και διακηρύττομεν την πίστιν και την αφοσίωσιν ημών εις τον πάνσεπτον και εσταυρωμένον τούτον Θρόνον και εις το αμετάθετον και αμετακίνητον αυτού από του θεμελίου του Πρωτοκλήτου, εις τας ιεράς αυτού, από γε κανονικής, εκκλησιαστικής και μακραίωνος παραδόσεως προνομίας διακονίας τη αγία Ορθοδοξία, και εις την, υπέρ παν ο αιτούμεθα ή νοούμεν, θείαν οικονομίαν.*

Οι τριακόσιοι ίσως είναι ολίγοι εις τα όμματα του αριθμοκράτου, εις τον λογισμόν του τεχνικού, εις την δίκην των περιστάσεων. Όμως οι ολιγώτεροι των τριακοσίων είναι απειράριθμοι εις τας χείρας του Θεού. Διότι, μη λησμονώμεν ότι δύναται ο Θεός και εκ των λίθων τούτων εγείρει τέκνα τω Αβραάμ.

Συσταυρωθέντες τω Κυρίω, αλλ' ολιγοψύχως επί την ανάστασιν Αυτού προσβλέψαντες, αίφνης συνετύχομεν Αυτώ... Και είπωμεν: Κύριε, μείνον μεθ' ημών... Και Εκείνος εισήλθε του μείναι συν ημίν εν τη κλάσει του άρτου. Και διηνοίχθησαν ημών οι οφθαλμοί. Και μένει μεθ' ημών εν τω θυσιαστηρίω τούτω εις τον αιώνα».